

Molins, Madaula, Masó, Randall i Plazas interpretant l'obra de Reza, dins una escenografia que suggereix una casa i que alhora deixa clar que és un teatre ■ ALBERTO NEVADO

Sílvia Munt debuta com a directora al TNC amb 'Una comèdia espanyola', amb Mònica Randall, Ramon Madaula, Cristina Plazas, Maria Molins i Xicu Masó

Reza fa de Txékhov

Andreu Gomila
BARCELONA

Sílvia Munt té clar amb quin personatge d'*Una comèdia espanyola* s'identifica més. Ella és la directora d'aquesta obra de Yasmina Reza que obre avui la temporada a la Sala Gran del TNC i, en principi, és qui té més fàcil això de posar noms a les coses. Es veu com a Aurelia (Cristina Plazas), una actriu madura que "no ha pogut realitzar-se". "L'entenc, encara que jo sí que he fet les coses que a ella li hauria agradat de fer. Com a actor, sempre ets un insatisfet, per naturalesa", ens diu Munt.

Una comèdia espanyola és una obra que parla bàsicament del món dels actors i, com bona part del *corpus* de Reza, de les relacions familiars i de la guerra dels sexes. Tenim Fernando (Xicu Masó) i Pilar

(Mònica Randall), una parella granadeta que tot just ha engegat una relació. I les filles d'ella, Nuria (Maria Molins) i Aurelia, que està casada amb Mariano (Ramon Madaula). Són un grup d'interprets francesos que porten a escena una obra d'un dramaturg espanyol, un tal Olmo Panero. Quan no actuen parlen amb ell, de la peça i de la seva professió.

"Els actors són covards", diu Fernando-Masó en la primera línia de l'obra. Tot i aquesta frase, Munt assegura que la peça de Reza no és cap mena de venjança cap als actors. "És una autòpsia, un estudi molt sincer del que som. Ho toca tot sense contemplacions", indica. I és que un dels eixos d'aquesta comèdia és l'esquizofrènia de l'actor i, en definitiva, de l'ésser humà. La sensació que té un actor, diu Munt, "de

viure més intensament una obra que moltes parts de la teva vida". Fernando-Masó la clava de nou més endavant: "No sabria dir exactament en què consisteix la vida real. Quan et desprends d'un personatge i de tot el que l'envolta sents una nostàlgia més forta que si haguessis abandonat un lloc real".

"La meva millor obra"

Vam parlar amb la directora dilluns a la tarda, just abans d'una funció per a amics de "la millor obra" de l'autora francesa, segons Reza. La peça, amb els mateixos actors, va passar amb molt d'èxit pel Teatro Valle-Inclán de Madrid la passada temporada, i ja ha fet escala a Terrassa. Això, però, no significa que Munt no estigui més nerviosa del que seria normal davant el seu debut al TNC. I, sobretot, perquè és la Sala Gran.

"De vegades tens la sensació de viure més intensament una obra que la teva vida"

"Volia la Petita", confessa. Aquesta obra fa olor de teatre petit, de detalls íntims, de Bergman i John Cassavetes, afirma la mateixa Munt. "És una obra molt txekhoviana pel retrat que fa Reza del món íntim", afegeix.

L'autor rus és molt present a *Una comèdia espanyola*. No només per la posada en escena de Munt, sinó perquè hi haurà actors que perdran l'oremus, d'altres que somiaran una vida millor, alguns que viuran enclaustrats en el seu fracàs i algun altre que s'anirà emborratxant així que avanci la peça. Fins i tot Nuria-Molins voldria ser la Sònia Aleksàndrova de *L'oncle Vània*. El personatge d'Aurelia, alhora, té molts punts de contacte amb Irina Nikolaievna Arkadina, l'actriu de *La gavina*.

No trobem, malauradament, cap referència a *Iva-*

nov, l'intel·lectual retirat fart de tanta impostura.

La llibertat del director

Una comèdia espanyola és la tercera obra de teatre que dirigeix Munt. Va començar fa quatre anys amb *Surabaya*, de Marc Rosich, un autor jove català. Va continuar anant enrere en el temps amb *Cap al tard*, de Santiago Rusiñol. I ara ha anat a parar a Reza, potser la dramaturga francesa més taquillera de l'última dècada, que va firmar *Art o Le dieu du carnage*, la peça que està arrasant a Broadway.

Munt diu decantar-se pel teatre contemporani davant del clàssic per una qüestió de proximitat i, ara mateix, prefereix dirigir a actuar, bé damunt de l'escenari bé en un plató. "Fa deu anys vaig necessitar ser lliure i poder decidir què faria de la meua carrera. I això ho vaig trobar dirigint". ■

Crítica cinema

Carlos Losilla

...i les càmeres no s'apaguen

Rec 2

Directors: Paco Plaza i Jaume Balagueró. Intèrprets: Jonathan Mellor, Óscar Sánchez Zafra, Manuela Velasco. Catalunya-Espanya, 2009.

Un cop superada la sorpresa de *Rec*, una pel·lícula de terror vista a través d'una càmera de televisió, els seus respon-

sables s'enfrontaven a un dilema ineludible: per on fer circular la inevitable segona part? La decisió ha estat brillant, ja que ara no és una sola, sinó dues les càmeres que continuen la història d'aquell misteriós virus assassí localitzat en un immoble de l'Eixample barceloní. La primera és la d'un equip d'agents especialitzats que són enviats a la casa per tal

El film és més realista que la gran majoria de superproduccions

d'esbrinar què hi està succeint. I la segona és la d'uns adolescents eixelebrats que s'hi veuen involucrats amb conseqüències nefastes. La barreja dels dos punts de vista alternats dona a *Rec 2*

una complexitat que estava absent de la primera, alhora que li permet seguir parlant de les textures bastardes de la imatge actual en el si d'un gènere tan codificat com és el de terror.

El resultat, tot i així, potser és més convencional que a la primera part, sobretot pel que fa a l'abundància de sang i fetge i el protagonisme d'un capellà que s'en-

fronta als peculiars exorcismes. Però les solucions visuals són sempre arriscades, i la concisió i sequedat narratives la fan molt propera a aquelles sèries B americanes dels anys cinquanta que encara avui defineixen millor els Estats Units de l'època que moltes grans superproduccions. En aquest sentit, l'univers tenebrós de *Rec 2*, el món d'obs-

curitat i confusió que ens presenta, fins i tot la violència institucional i religiosa que retrata, són molt més convincents i realistes que la gran majoria d'aquests projectes grandiloqüents que tant agrada subvencionar a les institucions d'aquest país. Perquè la veritat és que tot el que ens envolta ara mateix fa més por que altra cosa.